

РЕШЕНИЕ

№ 129

гр. Разград, 05.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и седми септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Анелия М. Йордан.

Член.: Рая П. Йончева
Атанас Д. Христов

при участието на секретаря Н.Р.Х.

като разгледа докладваното от Анелия М. Йордан. Въззивно гражданско дело № 20213300500206 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 4/ 16. 02. 2021 г. по гр. д. № 748/ 2020 г. РС Разград е осъдил ЗД „Лев инс“ АД да заплати на П. С.К. сумата от 8883, 20 лв. , представляваща застрах.телно обезщетение за причинени имуществени вреди – тотална щета на л. а. „Тойота Рав 4“ с рег. № Р 1608 ВН от ПТП на 31. 07. 2015 г., ведно със законната лихва, считано от 19. 06. 2019 г. до окончателното ѝ изплащане, като е отхвърлил иска над размера от 8883, 20 лв. до първоначално предявения размер от 10 000 лв., като неосн.телен. Със същото решение ответника ЗД „Лев инс“ АД е осъдено да заплати на ищцата К. съдебно разноси в размер на 533 лв. и на адв. Севдалин. сумата 775 лв. адвокатско възнаграждение на осн. чл. 38 от ЗА. В производство по реда на чл. 247 ГПК и по [чл. 248 от ГПК](#) съдът е постан.л Решение № 171/ 15. 06. 2021 г., с което е отхвърлил претенцията на П. С.К. за заплащане на законна лихва върху претендираната сума за периода от 31. 07. 2015 г. до 19. 06. 2019 г. , като неосн.телна и същата е осъдена да заплати на ЗД „Лев инс“ АД сумата 131, 78 лв. разноси по делото.

Постъпила е въззивна жалба от П. С.К. чрез пълномощник срещу постан.ното решение от районния съд в частта, в която съдът е приел, че претенцията за лихва за периода от 31. 07. 2015 г. до 19. 06. 2019 г. е неосн.телна.

Постъпила е въззивна жалба срещу решението от ответника ЗД „Лев инс“ АД в осъдителната част, както и в частта, с която на ищцата са присъдени съдебно-делдни разноски.

Разградският окръжен съд, като обсъди изложените д.ди и стан.ща на страните и след пр.рка на обжалвания съдебен акт, констатира следното:

Обжалваното решение е валидно и допустимо, а жалбата депозирана срещу него от ЗД „Лев инс“ АД, разгледана по същество се явява неосн.телна, а въззивната жалба от П. С.К. е осн.телна.

Безспорно от събраните по делото писмени доказателства и от заключението на назначената пред районния съд САТЕ се устан.ва, че на 31. 07. 2015 г. при управление на МПС-т.рен автомобил марка Volvo FH16 с рег.№ В 1784 СР и прикачено към него самосвално ремарке Kassbo hrer с рег.№ В 6150 ЕК, без да има необходимата правоспособност да управлява превозно средство категория СЕ, по път I-2 (гр.Разград-гр.Русе) при км.67+216, В. СТ. В. е нарушил правилата за движение, визирани в ЗДвП.Т.рният автомобил се движел с превишена скорост, навлязъл в насрещното платно за движение и ударил насрещно движещия се лек автомобил „Тойота Рав 4“ с рег. № Р1608ВН, управляван от Б.М.Л.. С Присъда № 50/ 12. 10. 2016 г. по нохд № 251/ 2016 г. по описа на РОС В. СТ. В. е признат за вин.н за процесното ПТП.

Съгл. [чл. 413 НПК](#) и [чл. 300 ГПК](#), ако подсъдимият бъде признат за вин.н с присъда, споразумение или с налагане на административно наказание, акт.те на наказателния съд са задължителни за гражданския съд, разглеждащ иска за обезщетение за вреди от деликта. Посочените акт. на наказателния съд обвързват гражданския съд, относно вината на дееца, както и относно противоправността на деянието. Отг.рността на застрах.теля зависи от доказаните в иск.то производство срещу него обстоятелства: застрах.телен дог.р, застрах.телно събитие, причинено от застрах.ния деликвент, вреди, причинно-следствена връзка между вредите и застрах.телното събитие.

Доказано е наличието на причинна връзка между твърдените от ищеца имуществени вреди и претърпяното ПТП.

От заключението на САТЕ се устан.ва, че пазарната стойност лек автомобил - „Тойота Рав 4“ с рег. № Р1608ВН към датата на ПТП е била 8883,20 лв. Стойността на разходите за възстан.ването му е 13 200 лв. Когато разходите за ремонт на превозно средство са по-високи от действителната му стойност, икономически не е изгодно възстан.ването му и ако разликата в тези стойности надвишава 70 % е налице тотална щета, какъвто е настоящият случай. За изготвяне на заключението, вещото лице е извършило пр.рка в 10 автокъщи в гр. Русе и в 5 в София, Варна, Плевен, Враца и Дупница и е устан.ло, че всички тър.ги на употребявани автомобили разполагат с текущи цени и не могат да предоставят данни за период от преди 5 години. За целите на изследването вещото лице е използвало

специализиран източник на цените на употребявани автомобили към 2015 г. – седмичника вестник mobile.bg. При определянето на пазарната стойност на автомобила, вещото лице е използвало и три баз. метода: метод на остатъчната стойност, метод на пазарните аналози и метод на застрах.телната стойност. Разходите на труд за демонтаж, монтаж, ремонт и боядисване са изчислени съгласно нормативите за ремонт и обслужване на автомобили, определени в Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства във връзка с §3, ал. 1 и ал. 3 от ПЗР на Наредба № 49/ 16. 10. 2014 г. за задължителното застрах.не по чл. 461 от КЗ и за методиката на уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС. Заключение на САТЕ е обективно, всестранно и пълно, изготвено от вещо лице с необходимата професионална компетентност, поради което следва да бъде прието като доказателство по делото. С оглед на т., съдът приема за доказани претърпените от П. С.К. вреди от деликта в размер на 8 883, 20 лв.

Неосн.телен е изложеният д.д във въззивната жалба, че въззиваемата не била собственик на автомобила към момента на сключване на застрах.телния догр. По делото пред районния съд е приета като доказателство представената от ОД на МВР, Сектор „Пътна полиция“ Русе преписка с документи, послужили за регистрацията процесното МПС „Тойота Рав 4“ с рег. № P1608BH . Видно е, че автомобилът е регистриран в КАТ на името на въззиваемата на 28. 05. 2014 г. Приложени са догр за покупко-продажба в писмена форма без нотариална заверка на подписите между продавача „Автотрейд-2008“ ЕООД и П. С.К., фактура за извършената продажба от 12. 05. 2014 г., митнически документи, от които се устан.ва, че автомобилът е внесен от „Автотрейд-2008“ ЕООД през 2014 г. от Италия. Според чл. 144, ал. 1 от ЗДвП, собствеността на моторните превозни средства се прехвърля с писмен догр, а според ал. 2 нотариална заверка на догра се изисква за прехвърляне на собствеността на регистрирани автомобили в страната. Процесното МПС е внесено от чужбина и не е било регистрирано в КАТ, поради което не се изисква като усл.е за действителност на догра за покупко-продажба нотариална заверка на подписите.

Към момента на процесното ПТП е имало валидно сключена застрах.а „Гражданска отг.рност“ при въззивника „Лев инс“ АД, полица № BG 22115001739255 със срок на валидност от 02. 07. 2015 г. – 01. 07. 2016 г. за МПС с рег. № B1784CP, според справка в страницата на Гаранционен фонд. Застрах.телната полица е сключена със „Стенли – В.“ ЕООД, както признава въззивника. Въззивникът както в писмения отг.р по чл. 131 ГПК, така и във въззивната жалба прави възражение, че настъпилият риск не е покрит от полица № BG 22115001739255, сключен по отношение на лек автомобил „БМВ“, модел 320 с рег. № У8783АХ, от който може да се ползва въззиваемата и че същата не е била собственик на застрах.ното МПС. Въззиваемата е поддържала твърдение, че ПТП е причинено със застрах.но с полица BG 22115001739255 при ответника МПС-т.рен автомобил марка Volvo FH16 с рег.№ B1784CP, което се устан.ва и от събраните по делото доказателства. Няма спор, че въззиваемата не е собственик на същия автомобил, тъй като и в наказателното производство е устан.но, че е собственост на „Стенли – В.“ ЕООД. Обект на застрах.не по

задължителната застраха "Гражданска отговорност" по чл. 226 от КЗ /отм./ на автомобилистите е гражданската отговорност на застрахените физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства, за които застрахените отгряят съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата. Предмет на застрахата е деликтната отговорност на застрахените лица, т. е. отговорността за виново причиняване на вреди на трети лица, възникнала на осн. на [чл. 45 и сл. от ЗЗД](#). Осигурената от закона алтернативна защита на т. право - с иск по [чл. 45 ЗЗД](#) или с иск по [чл. 226 КЗ](#) /отм./, е предоставена на избор по волята на увредения, но защитеното му право и с двата иска е само едно - на обезвреда за причинени от деликвентна вреда. В случая ищецът е избрал защита на накърненото му право чрез прекия иск против застрахителя по [чл. 226, ал. 1 КЗ](#). Създаденото между водача на т. рния автомобил и ответника- въззивник застрахително правоотношение е осн. на за ангажиране на отговорността на застрахителя за обезщетяване на вредите, претърпени от ищеца в резултат на виново и противоправно п. дение на прекия причинител-застрах. н.

По изложените съображения, въззивната жалба от ЗД „Лев инс“ АД срещу решението на районния съд в осъдителната му част е неосн. телна.

Осн. телна е въззивната жалба, подадена от П. С. К. чрез пълномощник срещу постан. ното решение от районния съд в частта, в която съдът е приел, че претенцията за лихва за периода от 31. 07. 2015 г. до 19. 06. 2019 г. е неосн. телна. В случая, приложимата норма, съгл. §22 от ПЗР на КЗ за защита на накърненото право е чл. 226 от КЗ /отм./. Началният момент за присъждане на дължимите лихви от страна на застрахителя по иск по [чл. 226 КЗ](#) /отм./ е момента на настъпване на застрахителното събитие, който съвпада с датата на деликта – 31. 07. 2015 г. Релевантния материално правен въпрос от значение за правилността на решението е този относно определянето на началния момент, от който застрахителят изпада в забава за заплащане на обезщетение за вреди. Т. всъщност е и момента, от който се присъжда обезщетението за забава по [чл. 86, ал. 1 ЗЗД](#) в размер на законната лихва. Отговорността на застрахителя за заплащане на обезщетение за вреди произтича от сключения застрахителен догр, а не от непозволено увреждане. Тази гражданска отговорност е функционално обусл. на отговорността на прекия причинител на застрахителното събитие, обстоятелство което обуславя отговорност на застрахителя за всички причинени от него вреди и при същите усл. я, при които отгря самият причинител на вредите. Поради т. и с оглед императивната разпоредба на [чл. 84, ал. 3 ЗЗД](#) законната лихва върху обезщетението следва да бъде начислена именно от датата на увреждането, а не от поканата за плащане на застрахително обезщетение. В този смисъл е и постоянната практика на [ВКС, изразена в решение № 45/15.04.09 г. по т. д. № 525/2008 г.](#) на ВКС-ТК, [решение № 72/30.04.09 г. по т. д. № 475/2008 г.](#) на ВКС-ТК, [решение № 594/17.10.06 г. по т. д. № 192/2006 г.](#) на ВКС-ТК, [Решение № 6 от 28.01.2010 г.](#) на ВКС по т. д. № 705/2009 г., II т. о., ТК, и др. Разпоредбата на [чл. 271, ал. 5 от КЗ](#) /отм./ не намира приложение в настоящия

случай. Същата е приложима в хипотеза на доброволно уреждане на претенциите между застрахител и увредено лице, а в настоящият случай увреденото лице е потърсило застрахителното обезщетение по съдебен ред- [чл. 273, ал. 1, предл. второ от КЗ](#) /отм/.

Предвид изложеното, въззивната инстанция намира, че обжалваното решение, както и постановеното по реда на чл. 247 ГПК в частта, с която претенцията на П. С.К. за заплащане на законна лихва върху претендираната сума за периода от 31. 07. 2015 г. до 19. 06. 2019 г. е отхвърлена като неоснователна, следва да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което да бъде уважена, а в останалата част постановеното решение, като обосновано и законосъобразно, следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода от спора пред въззивния съд, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК въззивникът дължи на въззиваемия разноските по делото в размер на 80 лв. за заплатена държавна такса.

Воден от изложеното, Разградският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 4/ 16. 02. 2021 г. и Решение № 171/ 15. 06. 2021 г. за допуснатата поправка на очевидна фактическа грешка по гр. д. № 748/ 2020 г. по описа на РС Разград, В ЧАСТТА с която е отхвърлена претенцията на П. С.К. за заплащане на законна лихва върху претендираната сума за периода от 31. 07. 2015 г. до 19. 06. 2019 г. , като неоснователна и вместо него постановява:

ОСЪЖДА ЗД „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК ***** да заплати на П. С.К. , ЕГН ***** законната лихва върху сумата 8 883, 20 лв., считано от 31. 07. 2015 г. до 19. 06. 2019 г.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 4/ 16. 02. 2021 г. и Решение № 171/ 15. 06. 2021 г. за поправка на очевидна фактическа грешка по гр. д. № 748/ 2020 г. по описа на РС Разград в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА ЗД „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК ***** да заплати на П. С.К. , ЕГН ***** сумата 80 лева разноски по делото пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от съобщаването му пред Върхия касационен съд .

Председател: _____

Член.: _____

1. _____

2. _____